

אזיקים למדיניות ההפרטה

ביקשה להמשיך בתהליך מתן ההיתר והקמת בית הסוהר בעוד העתירה מתבררת, והתנגדה להוצאת צו ביניים שיקפיא את התהליך.

אולם עיקר פסק הדין נעוץ בשימת גבולות למגמה שבה השלטון המרכזי מתפרק מסמכויותיו הגרעיניות, ומעביר את סמכויות הביצוע לידיים פרטיות. שאלת ההשלכות הרחבות של פסק הדין על מדיניות ההפרטה בכלל נותרת סמויה בפסק הדין. השופטת דורית ביניש התעקשה לדבוק בניתוח פרטני של אופן הפעולה הצפוי של בית הסוהר, והדגישה שוב ושוב כי לפסק הדין זה אין תחולה ישירה על נושאים אחרים שבהם מופעלת מדיניות הפרטה. אבל לפסק הדין הזה יש ויש השפעה מרחיקת לכת, הרבה מעבר לנושא הנדון בו. די לראות את התפרצותו של שר האוצר יובל שטייניץ בשבועות האחרונים לעבר שופטי העליון, כדי להבין מה רחבה השפעתו. "הפעלת כוח מרות שלטוני בידי זכייין פרטי כלפי אסירים איננה זוכה לאמון ולהסכמה חברתית רחבה, כפי שמהותה מחייבת", ציינה השופטת אילה פרוקצ'יה. גם זו דרך לצפות את משמעותו של פסק הדין: הפרטות שאינן נהנות מהסכמה ציבורית רחבה, עשויות להישקל פעם נוספת, במשקפיים שיפוטיים, האם אין מדובר בפגיעה בלתי מידתית בזכות אדם. ●

בג"ץ 2605/05 חטיבת זכויות האדם נ' שר האוצר

פריצת דרך. ביניש (צילום: איל יצהר)

1. לא כל יום, גם לא בכל שנה, זוכה פסק דיין בג"ץ, שעניינו ריבו של האזרח עם הרשות הציבורית, לתואר פסק הדין הכלכלי הבולט של השנה. אלא שהשנה, פסק הדין שביטל את החוק המאפשר הקמת בתי סוהר פרטיים בישראל, ראוי להגדרה הזו. זהו פסק דיין חדשני ופורץ דרך גם במונחים בינלאומיים, במובן של דיון משפטי שיטתי בשאלת ההפרטה, ובקביעת גבולות למדיניות זו.

חטיבת זכויות האדם במכללה האקדמית למשפטים ברמת גן עתרה עוד ב־2005 נגד הקמת בית הסוהר הפרטי הראשון בבאר שבע, בטענה כי ההפרטה הזו כוללת העברת סמכויות כפייה נוקשות מידי המדינה לידיים פרטיות, באופן הפוגע בזכות החוקתית לכבוד האדם. המדינה

